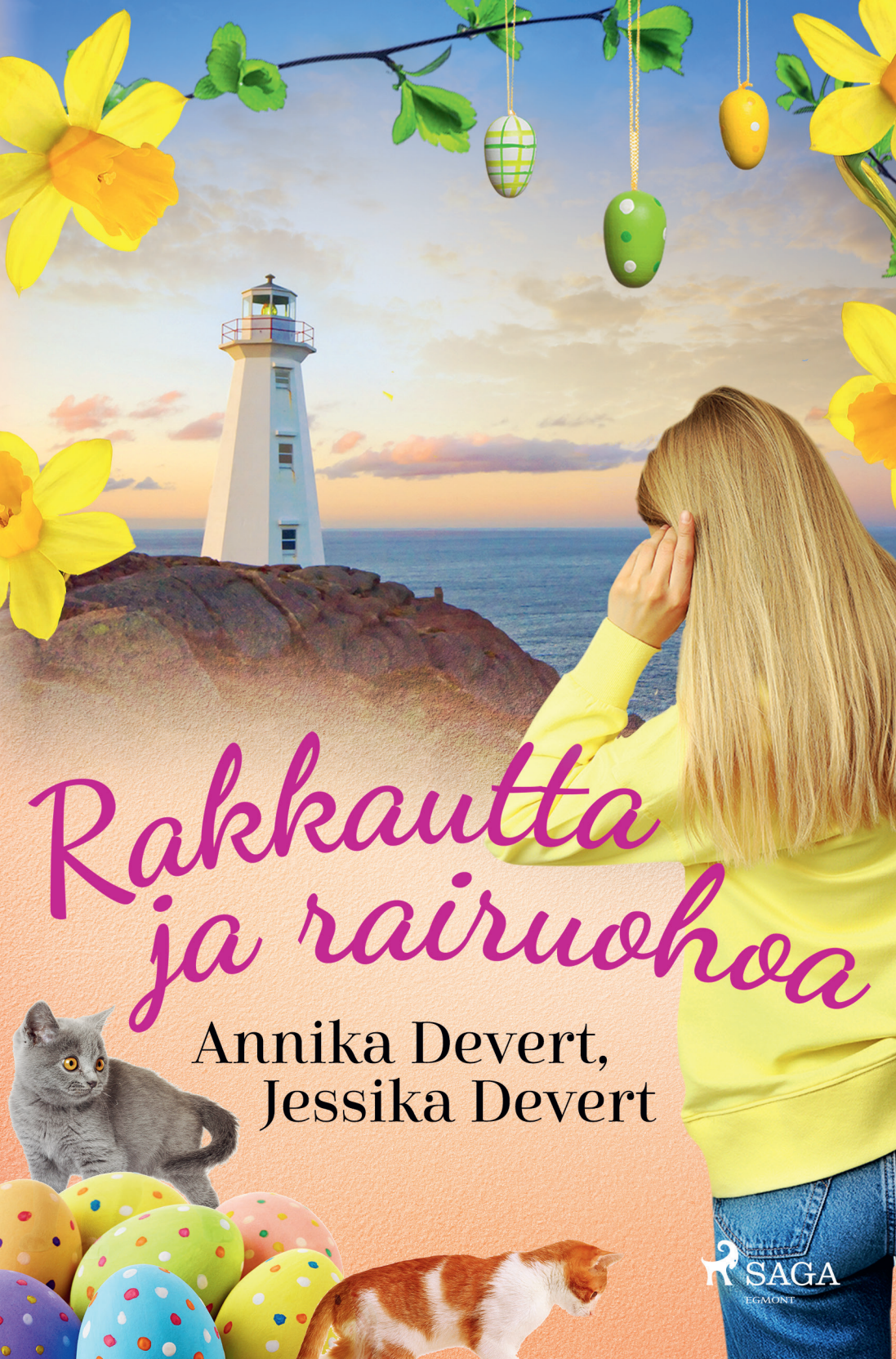

Rakkautta ja rairuohoa

Annika Devert,
Jessika Devert

Annika Devert
Jessika Devert

Rakkautta ja rairuohoa

Suomentanut Jaana Palanterä

SAGA Egmont

Rakkautta ja rairuohoa

Translated by Jaana Palanterä

Original title: *Julen varar än till påska*

Original language: Swedish

Cover image: Shutterstock & Unsplash

Copyright ©2021, 2023 Annika Devert, Jessika Devert and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727225449

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Luku 1

”Äiti, tule jo, kello on melkein kaksitoista!”

Emelie hymyili toiseksi nuorimmalle tyttärelleen ja halasi häntä.

”Puoleenyöhön on vielä kokonaiset kymmenen minuuttia aikaa, ja yritän saada Saran kiinni toivottaakseni hänelle hyvää uutta vuotta, mutta tulen ihan kohta.”

”Mutta et saa missata keskiyötä!”

Liv katsoi tiukasti häneen ja heristi sormeaan näsäviisaana, kuten vain erittäin itsevarmat kymmenvuotiaat taitavat. Emelie kohotti kätensä puolustukseen ja nauroi.

”Minä pidän kiirettä, lupaan! Juokse nyt Linnin ja Oskarin luokse ja ota itsellesi kokislasi, jolla voit kilistellä. Luulen, että Christer ja Carina ovat jo aloittaneet rakettien ampumisen.”

Liv juoksi matkoihinsa, ja Emelie meni keittiöön saadakseen olla hetken rauhassa terassilla juhlivilta ja meluavilta vierailta. Hän kuuli Sussin ja Stinan nauravan jollekin, mitä Stig sanoi, ja Jennyn helisevän äänen tämän kertoessa joulujoogastaan kal-

liolla. Oskarin vanhemmat oli myös kutsuttu juhliin, mutta he olivat kieltäytyneet kutsusta, koska eivät halunneet jättää Oskarin isoäitiä yksin kotiin. Viimeisimmän Oskarin vanhempien luona käydyn keskustelun jälkeen se sopi hyvin. Linn ei aina tuntenut oloaan kovin tervetulleeksi isoäidin seurassa, mutta ainakaan mummo ei ollut enää sanonut mitään Linnin ihonväristä, mikä tuntui hyvältä. Emelie otti puhelimen käteensä, etsi Saran nimen ja klikkasi vihreää luuria.

”Niin, haloo?”

”Hei muru, Emelie täällä. Hyvää uutta vuotta! Kuulostat hengästyneeltä, oletko juossut?”

”Aivan, hyvää uutta vuotta sinullekin!”

Emelie kuuli lasten huutelevan taustalla ja Saran miehen matalan äänen tämän yrittäessä saada lapsia kuriin.

”Voi voi, ei taida olla kovin rauhallinen uudenvuoden ilta Växjössä?”

Emelie kuuli Saran huutavan jotain lapsilleen ennen kuin tämä palasi puhelimeen.

”Ei, täällä on pieni kaaos, mutta kaikki järjestyy. Miten teillä menee? Onko mukava pitää uudenvuoden juhlat joulutalossa?”

Emelie katseli keittiössä olevia joulutapetteja ja tulipunaisia korkeakiiltoisia kaapinovia ja huokaisi hiljaa.

”Täällä näyttää samalta kuin ennenkin, mutta kaikki ovat täällä, mikä on ihanaa. Tytöt ovat iloisia, ja Andreas on mahtava.”

”En suinkaan ole mitenkään mustasukkainen... Oletteko ker-toneet pienemmille teistä?”

”Ei, herran tähden emme! Emme vielä, kerromme siitä myöhemmin. Tässä on ollut niin paljon kaikkea joulumarkkinoiden kanssa, ja sitten olikin jo jouluku. Oli todella ihanaa, että ilmestyit paikalle, se lämmitti minua sydänjuuria myöten.”

”Niinpä, se oli erittäin tarpeellista myös minulle, pakko sanoa”, totesi Sara, joka samaan hengenvetoon karjui jotakin yhdelle lapsistaan.

Emelie naurahti.

”Mutta kuulepas, sinulla tuntuu olevan kädet täynnä, joten en häiritse enempää. Halusin vain toivottaa hyvää uutta vuotta, ja toivon, että tulisit pian takaisin. Minulla on niin paljon kerrottavaa ja puhuttavaa.”

”Tarkoitatko töitäsi?”

”Kyllä, muun muassa”, Emelie nauroi.

Emelie katsoi keittiön ikkunasta ulos lumiseen puutarhaan. Joulumarkkinoiden jälkeen rauha oli laskeutunut Sardiinisaarelle. Kun he olivat siivonneet kylätalon, tarkastelleet tuloja ja menoja, joita kertyi pöytien vuokrasta ja sähköstä, hän ja Christer tajusivat, että he olivat päätyneet plussalle – jopa reilusti. Sen ansiosta he saattoivat molemmat hengähtää helpotuksesta ja iloita siitä, että heidän ensimmäinen yhteinen projektinsa oli onnistunut niin hyvin kuin he olivat ajatelleetkin. Sitä seuranneina viikkoina Emelie pystyi valmistelemaan joulua yhdessä tyttöjensä kanssa. Linn tietenkin leipoi, ja Liv, Linnea, Tore, Kajsa ja muutama muu ystävä saivat osallistua siihen. Koko Sardiinisaaren jouluisimmassa talossa tuskin tarvittiin joulukoristeita, Emelie pikemminkin vain valitsi suosikkinsa, osti kuusen ja otti käyttöön osan Astridin joulupalloista, kimalleköynnöksistä ja punaisista helminauhoista. Arvokkaan maljakon hän oli laittanut turvalliseen paikkaan, ja pyhien jälkeen hän suunnitteli etsivänsä jonkun, joka voisi arvioida ja myydä sen. Se olisi tervetullut lisä kassaan. Ehkä he voisivat kaataa keittiön seinän ja kunnostaa sen osalla rahoista? Jos he siis jäisivät tänne asumaan. Hän oli luvanut itselleen ottaa vuoden kerrallaan, ja seuraavaan syksyyn

mennessä ensimmäinen vuosi olisi kulunut, ja hänen olisi tehtävä uudet päätökset sitä ennen. Nyt hänellä oli Andreas, mikä teki päätöksistä vaikeampia. He olivat yrittäneet olla näyttämättä rakkauttaan ulospäin. Kun pienemmät tytöt olivat menneet nukkumaan, Andreas oli hiipinyt sisään terassin kautta tai Emelie oli livahtanut vierasmajaan. Kun Liv ja Linnea aamuisin heräsivät, Emelie oli keittiössä aamiainen valmiina ja puna poskillaan. Hän ei uskonut tyttöjen epäilevän mitään siitä, mitä heidän ympärillään tapahtui.

”Milloin tulet takaisin saarelle katsomaan meitä? Toivottavasti pian!” Emelie sanoi.

”Tulen pian, minun täytyy vain ensin hieman järjestää asioita. Mutta hyvää uutta vuotta ihana ystäväni, nyt meidän täytyy pitää kiirettä – on vain pari minuuttia aikaa”, Sara sanoi hieman stressaantuneella äänellä.

Andreas ilmestyi keittiönovelle ja katsoi kysyvästi Emelietä kädessään lasi, jota hän kohotti naista kohti. Emelie hymyili hänelle.

”Aivan, nyt Andreas tuli kuplivan kanssa. Kuullaan tulevana vuonna! Hyvää uutta vuotta ja kerro terveisiä kaikille!”

Vieraat olivat kerääntyneet yhteen terassille, ja Emelie oli asettunut Linnin viereen ja tarttunut hänen käteensä, samalla kun he katselivat Christeriä, Stigiä ja Carinaa, jotka juoksivat nurmikolla kuin päättömät kanat ja yrittivät pystyttää ilotulituspaikkaa.

”He eivät ole ihan viisaita. Christer ja Carina eivät ole kyllä mistään samaa mieltä, mutta silti he tuntuvat olevan erittäin ihas-tuneita toisiinsa. Weird!” Linn nauroi.

Emelie nojasi vanhimpaan tyttärensä.

”Miten sinä ja vauva voitte?”

Linn laski kätensä vatsalleen ja hymyili kiusoitellen äidilleen.

”Ei aavistusta, en tunne lasta vielä yhtään.”

Emelie läpsäisi hellästi tyttärensä käsivartta.

”Hölmö, kyllähän minä sen tiedän, raskaushan on vielä niin alussa. Tarkoiton, miten *sinä* voit?”

Linn kohotti lasiaan, jossa oli jotain kuplivaa ja läpinäkyvää.

”Siitä huolimatta, että joudun juomaan Spriteä kuin pikkulapsi, kaikki on todella erinomaisesti. Ei edes pahoinvointia. Katso, tuolla on Birgitta!”

Birgitta seisoj vastapäisen talon terassilla ja vilkutti kiivaasti, ja kaikki Emelien terassilla olijat vilkuttivat takaisin. Birgitan vieressä pyörätuolissa istui hänen miehensä käärittynä turkiksiin päästä varpaisiin. Joulupyhien aikana mies oli mennyt huonomaksi, ja nykyään he eivät juurikaan nähneet Birgittaa, sillä mies tarvitsi enemmän apua kuin aiemmin.

”Voi rassukkaa, hän olisi mieluusti ollut mukana”, Emelie sanoi Andreakselle, joka seisoj hänen vieressään.

”Hmm, mutta mies on melko huonona, ymmärtääkseni”, Andreas sanoi.

Nurmikolla Christer ja Carina olivat Stigin valvovan silmän alla saaneet ilotulitteet järjestykseen, ja Christer katsoj puhelin-taan ja alkoi laskea.

”Kymmenen!”

”Äiti, kohta on uusi vuosi!” Linnea kiljui saadakseen äänensä kuuluviin laskennan yli, ja Emelie nyökkäsi.

”Yhdeksän, kahdeksan, seitsemän, kuusi...”

”Vuodesta tulee ihan huippu, äiti. Eikö vain?” Linn sanoi ja hymyili.

”Viisi, neljä, kolme...”

”Kyllä, rakas, uskon niin”, hän sanoi, hymyili ja otti salaa Andreaksen kädestä kiinni, niin että pienet eivät näkisi.

”Kaksi, yksi – hyvää uutta vuotta!”

Liv ja Linnea hyökkäsivät Emelien ja Andreaksen kimppuun, ja he halusivat kaikki neljä. Linn ja Oskar suutelivat ja katsoivat toisiaan syvälle silmiin Oskarin käsi Linnin vatsalla. Sussi ja Stina riemuitsivat Jennyn kanssa, ja Birgitta kohotti lasiaan Christerin ja Carinan suuntaan nurmikolle, mutta ehkä eniten kuitenkin Stigin suuntaan, joka kumarsi naiselle ja lähetti lentosuukon tätä kohti. Andreas kuiskasi Emelien korvaan.

”Hyvää uutta vuotta ihana, kaunis Emelieni. Olen Linnin kanssa samaa mieltä, että vuodesta tulee mahtava.”

Emelie suukotti miehen poskea ja nyökkäsi kyyneleet silmissään. Hän halusi pitää tämän tunteen itsellään aina. Hän ja Andreas, hänen kaksi nuorinta tytärtään, jotka olivat sokerihumalassa kaikista karamelleista mutta onnellisina ja turvassa, ja kaikki nämä uudet ihmiset hänen ympärillään, jotka olivat nykyään kaikki niin tuttuja. Tunne lämmitti häntä, ja hän olisikin aina halunnut tuntea olonsa sellaiseksi. Lämpimäksi ja helläksi ja turvalliseksi... Hänen ajatuksensa katkesivat vastapäiseltä terassilta kuuluvaan huutoon, ja hän nosti katseensa Andreaksen lämpimästä syleilystä. He näkivät, että Birgitan mies oli kaatunut pyörätuolissaan ja että Birgitta painoi epätoivoissaan hälytysnapulaa.

”Apua, apua! Hän ei hengitä! Kurt! Kurt! Kurt, herää!”

Christer ja Stig hyppäsivät Emelien aidan yli ja onnistuivat viime hetkellä estämään Kurtia putoamasta maahan, mutta miehen keho oli velto ja eloton.

”Soititko 112:een?” Stig huusi.

”Kyllä, kyllä, meillä on suoralinja sairaalaan. Ambulanssihelikopteri on tulossa!”

Birgitan ääni kohosi falsettiin. Kaikki olivat jähmettyneet paikoilleen terassilla ja näyttivät aivan lavalla seisovilta näyttelijöiltä. Stig ja Christer pitivät pystyssä elotonta miestä, jonka pää riippui, Birgitta seisoi vieressä kyyneleet valuen tuijottamassa taivaalle aivan kuin saadakseen helikopterin ilmestymään tyhjästä. Sussi ja Stina olivat pysähtyneet kesken ilakointinsa, ja Carina ja Jenny tuijottivat, kuten Emelie itsekin. Mutta sitten Emelieen tuli vauhtia. Hän juoksi sisään, haki untuvatakinsa ja veti Uggit jalkaansa.

”Menen Birgitan luo”, hän huudahti lapsilleen ja juoksi nurmikon poikki.

Emelie kuuli helikopterin takanaan ja näki Birgitan osoittavan taivaalle. Emelie nousi terassin portaat kaksi askelmaa kerrallaan ja kietoi kätensä Birgitan ympärille, joka painoi päänsä hänen rintaansa ja nyyhkytti.

”Nyt se on ohi, minä tiedän, että se on ohi...”

”Ei, ei, kaikki menee hyvin”, Emelie lohdutti ja silitti hänen selkäänsä.

Birgitta pudisti päätään.

”Ei, se on nyt ohi. Hän on ollut niin huonona, ja olen vain odottanut tätä hetkeä”, hän sanoi vakavalla äänellä, jota Emelie ei ollut aiemmin kuullut.

Helikopteri lähestyi, ja Christer ja Stig kantoivat pyörätuolin, jossa Kurt istui, nurmikolle. Suuri peltilintu laskeutui talojen väliin rauhallisesti ja hallitusti, ja kaksi ensihoitajaa hyppäsi kumarassa ulos kopterista. He kantoivat välissään paareja, joille he nopeasti laskivat Kurtin ja aloittivat sydänpainelun. Ikuisuudelta tuntuneen ajan jälkeen he kantoivat hänet helikopteriin, ja Birgitta seurasi perässä. Emelie vilkutti pienesti hänelle, kun he-

likopteri nousi. Hiljaisuus levisi Sardiinisaaren ylle, ja yhtäkkiä Emelie tunsu, miten kylmää ulkona oli, ja kietoi takkinsa tiiviimin ympärilleen kävellessään jälleen kotia kohti. Christer ja Stig liittyivät mukaan, ja he menivät yhdessä joulutaloon, jossa heitä kohtasivat surulliset kasvot.

”Linn, onko sinulla vielä glögiä, saisimme vähän lämmikettä? Meidän täytyy nyt toivoa parasta Birgitan – ja Kurtin – suhteen”, Emelie sanoi.

Luku 2

”Äiti, mitä Kurt-sedälle ja Birgitalle nyt tapahtuu?”

Livin ruskeat silmät olivat täynnä huolta.

”En tiedä, rakas”, Emelie sanoi samalla, kun hän riisui tytön pipon ja laittoi sen hattuhyllylle. ”Kurthan on ollut sairaana pitkään, joten emme tiedä, selviääkö hän tästä. Mutta Birgitta tulee varmasti pian takaisin kotiin.”

Liv oli esittämässä seuraavaa kysymystä, mutta kun Linnea huusi, että he alkaisivat katsoa *Frozenia* hänen huoneessaan, tyttö halasi Emelietä nopeasti ja juoksi portaat ylös. Emelie kopautti lumet kengistään, ja he kokoontuivat olohuoneeseen.

”Birgitta-rukka”, Sussi sanoi. ”Tuntuu pahalta sanoa tätä, mutta ehkä olisi parasta molemmille, jos Kurt saisi vaipua ikuiseen ja pääsisi kärsimyksistään.”

”Niin, on onnekasta elää pitkä elämä, mutta jos se on pelkkää kärsimystä...” Jenny sanoi ja pudisti päätään.

”Birgitan täytyy tuntea olonsa todella hermostuneeksi ja yksinäiseksi tuolla korkealla ilmassa”, Linn sanoi ja katsoi ylös kohti

tummaa tähtitaivasta. Hän värähti ja katseli ympärilleen. ”Ote-
taanpa esiin jotain juotavaa ja syötävää. Mitä te haluaisitte? Glö-
giä, kahvia, viiniä ja olutta?”

”Otetaan esiin, mitä on, niin jokainen voi ottaa, mitä haluaa”,
Emelie sanoi.

Sitä mukaa kun Emelie, Linn ja Andreas kantoivat glögin,
viinin ja purtavat esiin, puheensorina voimistui ja nauru alkoi jäl-
leen raikua keittiön suuren pöydän ääressä. Emelie oli tarjonnut
vierailleen istumapaikkaa olohuoneesta, mutta he olivat kaikki
yhtä mieltä siitä, että keittiössä oli paljon viihtyisämpää. Emelie
oli samaa mieltä, mutta huokaili, kun keittiössä tuli niin ahdasta,
ja mietti varmasti sadannetta kertaa, miten haluaisi kaataa keit-
tiön ja olohuoneen välisen seinän.

”Ehtikö joku tehdä uudenvuodenlupauksia?” Linn kysyi ja
laski kädestään glögin, jota oli vain maistanut, ja vaihtoi sen lasiin
vettä.

Sussille ja Stinalle tuli yhtäkkiä hyvin kiire puristaa home-
juustonmakuista tuorejuustoa piparkakkukasan päälle, Christer
ja Carina katsoivat ujoin ympärilleen ja tarttuivat toistensa käsiin
pöydän alla, Stig tuijotti tyhjin silmin kohti terassia, ja Andreas
pahoitteli ja lähti hakemaan lisää glögiä ja katosi keittiöstä. Mutta
Jenny hymyili iloisesti.

”Minä olen tehnyt saman lupauksen viimeiset kaksikymmentä
vuotta ja ajattelin jatkaa perinnettä niin pitkään kuin jaksan sei-
soa omilla jaloillani.”

Kaikkien katseet kääntyivät häneen.

”Se ei voi kyllä ainakaan liittyä mitenkään tupakoinnin lopet-
tamiseen tai kuntoilun aloittamiseen”, Linn sanoi.

”Ehei! Minä joogaan joka päivä koko vuoden ja jatkan harjoit-
teluni kehittämistä. Tänä vuonna ajattelin opetella kurkiasennon.

Se on asana, jonka olen osannut tehdä, mutta lopetin sen harjoittamisen, kun venäytin ranteeni joitakin vuosia sitten.”

”Eikö kurkiasento ole se, jossa ollaan ikään kuin kyykyssä käsien varassa?” Andreas kysyi ja laski kattilan lämmintä glögiä pöydälle.

”Kyllä, juuri se, mutta se näyttää pahemmalta kuin oikeasti on”, Jenny sanoi ja iski silmää Andreakselle.

”Selvä Jenny, sitten haastan sinut”, Andreas sanoi ja ojensi kätensä naiselle. ”Jos sinä opettelet kurkiasennon, niin minäkin opettelen, jos vain opetat minulle, miten se tehdään.”

Jenny tarttui miehen käteen.

”Mieluusti!”

Andreas katseli pöydän ympärille ja sanoi kiusoittelevan vaativalla äänellä:

”No niin, nyt Jenny ja minä olemme paljastaneet omat lupauksemme, kuka on seuraava – Oskar?”

Oskar katsoi hermostuneesti Andreasta, ennen kuin hän tarttui Linnin käteen ja vastasi käheällä äänellä:

”Ei minulla ole mitään suoranaista lupausta, mutta tiedän, että tästä vuodesta tulee elämäni paras vuosi.”

Hän nielaisi kuuluvasti.

”Tai oikeastaan, lupaan tehdä parhaani Linnin poikaystävänä ja tukea häntä kaikissa hänen suurissa suunnitelmissaan ja...”

Sen pidemmälle hän ei ehtinyt, ennen kuin Linn nojasi häntä kohti ja hiljensi hänet äänekkäällä pusulla keskelle suuta.

”Sitten minä lupaan yrittää keksiä uusia, hulluja ideoita koko vuoden, sillä sinä olet nyt luvannut suostua kaikkeen”, Linn nauroi.

Muutkin pöydän ympärillä nauroivat, ja Carina mutisi jotain nuoresta rakkaudesta. Linn kääntyi naisen puoleen.

”Entä sinä sitten? Millainen sinun rakkausvuodestasi mahtaa tulla?”

Carina hymyili ja vilkaisi Christeriä pikaisesti, ennen kuin kääntyi takaisin Linnin puoleen.

”Niin, mitä sitä sanotaankaan, vanha rakkaus ei koskaan ruostu? Vitsit sikseen, olen todella kiitollinen, että sain mahdollisuuden palata Sardiinisaarelle ja Christerin luo. Joten minun uudenvuodenlupaukseni on tarttua siihen tilaisuuteen.”

Hän tönäisi Christeriä kylkeen.

”Ja lupaan juhllallisesti, etten enää koskaan pelaa golfia!”

Christer kietoi käsivartensa Carinan ympärille.

”Tuo oli kyllä – hitto vieköön – paras uudenvuodenlupaus, jonka olen kuullut! Ei enää golfia! Tehän tiedätte, että vihaan golfia!”

Christer iski käsillä reisiään ja puhkesi uuteen naurukohtaukseen. Kun hän oli saanut henkensä tasaantumaan, hän jatkoi lupausrinkiä.

”Sitten on kai minun vuoroni. En tiedä, onko tämä mikään oikea uudenvuodenlupaus, mutta aion tänä vuonna siirtyä eläkkeelle, enkä ilmeisesti ainakaan käytä aikaani golfin opetteluun”, hän sanoi ja kohotteli hymyillen kulmiaan Carinalle. ”Joten alan dokumentoida saaren historiaa ja toivon saavani tehdä sitä sinun kanssasi.”

Carina suuteli Christeriä poskelle. Christer rykäisi ja katseli ympärilleen pöydässä.

”Se oli minun lupaukseni tulevan vuoden kynnyksellä. Nyt on teidän vuoronne!”

Hän katsoi vaativasti Sussia ja Stinaa.

”Oi joi, siitä on pitkään, kun olen nauranut niin, että vatsaa

kouristaa”, Stina sanoi. ”Sussi, mehän olemme ystävien keskellä, joten voimme kai kertoa suunnitelmistamme tulevalle vuodelle?”

”Ehdottomasti”, Sussi vastasi ja vilkaisi kelloa. ”Nythän on jo uusi vuosi, ja me aiomme tulla vanhemmiksi.”

”Aivan niin, tänä vuonna meistä tulee vanhempia”, Stina sanoi juhlallisesti.

”Mutta sehän on mahtavaa, miten hauskaa!” Carina sanoi ja ojensi molemmat kätensä pöydän yli heitä kohti. ”Koska se tapahuu?”

Sussi ja Stina tarttuivat hänen käsiinsä.

”Niin, sitä me emme vielä tiedä, mehän tarvitsemme hieman ulkopuolista apua”, Stina sanoi ja vilkaisi Andreasta.

Andreas keskittyi leikkaamaan cheddaria ja laittamaan siivua keksin päälle.

”Meidän lupauksemme on kuitenkin se, että tänä vuonna käynnistämme prosessin ja teemme kaikkemme tullaksemme raskaiksi – mieluiten me molemmat.”

Andreas nosti katseensa ja katsoi kysyvästi Stinaa. Kaksi raskautta ja kaksi vauvaa. Stina katsoi nopeasti pois päin Andreasta ja vastasi toisten uteliaisiin kysymyksiin ja onnitteluihin, kunnes Sussi kohotti kädet eteensä.

”Riittää jo tästä aiheesta, lupaamme palata asiaan heti, kun on jotain uutta kerrottavaa. Emelie, sinä et ole vielä kertonut omasta uudenvuodenlupauksestasi.”

Emelie tunsu kasvojensa muuttuvan punaisiksi, kun kaikkien katseet kääntyivät häneen, ja erilaiset tulevaa vuotta koskevat lupaukset ja toiveet vyöryivät hänen päänsä läpi. Olla Andreaksen tyttöystävä, tulla isoäidiksi, aloittaa työt kylätalolla. Oli paljon ajateltavaa, mutta ei mitään, minkä hän voisi jakaa muiden kanssa.

”Keskiyön aikaan ei oikein ollut sopivaa hetkeä antaa lupauksia, koska, niin tähän tiedätte... Mutta lupaan, että...”

Christer keskeytti hänet.

”Jäät Sardiinisaarelle?”

”Mukavaa, että haluat meidän jäävän, Christer, ja me jäämme ehdottomasti ainakin kesän yli, sitten täytyy katsoa.”

Emelie täytti glöimukinsa välttyäkseen kohtaamasta Linnin tai Andreaxsen katseita ja oli äärettömän kiitollinen, että Liv ja Linnea olivat menneet nukkumaan, jotta hän välttyi joutumasta käsittelemään heidän vastalauseitaan.

”Mutta voin luvata treenata enemmän, jotta voin jatkaa Linnin leipomusten koemaistelua. Nyt kaikki ovat kertoneet, eikö?”

Kaikkien katseet kääntyivät Stigiin, aivan kuin he olisivat ensimmäisen kerran muistaneet, että hänkin oli paikalla. Hän oli istunut hiljaa siitä lähtien, kun he tulivat sisälle ambulanssikopterin vietyä Kurtin ja Birgitan mukanaan sairaalaan, mikä ei ollut lainkaan joviaalin ja äänekkään göteborgilaismiehen tapaista. Emelie laski kätensä miehen olkapäälle.

”Stig, mitä sinä ajattelet tulevasta vuodesta?”

”Niin, mitä siitä voisi ajatella”, Stig vastasi viipyillen. ”Mennyt vuosi oli hauskipia pitkiin aikoihin, ja on tapahtunut niin paljon.”

Hän rykäisi, mutta ei onnistunut siltikään saamaan ääntään täysin vakaaksi.

”Minulla on monta vuotta ollut eräs toive, joka saattaa ehkä nyt toteutua, mutta tuntuu niin väärältä, että minun onneni on jonkun toisen epäonnen ansiota.”

Jenny taputti häntä hellästi poskelle.

”Äh, Stig, sinä ja minä olemme riittävän vanhoja tietääksemme, että kuolema ja hyvästit ovat osa elämää, ja meidän, jotka

Rakkaudentäyteinen pääsiäinen idyllisellä saarella – mikä voisi mennä pieleen?

Emelie lapsineen on kotiutunut ihanalle Sardiinisaarelle – ainakin loppuvuodeksi. Emeliellä on edessään monia suuria päätöksiä. Ottaako vastaan työ saaren kylätalolta? Muuttaako yhteen uuden rakkauden, Andreaksen kanssa? Miten selvittää raha-asiat, jotka ovat ainainen murheenkryyni?

Onneksi edessä on sentään kevät ja pääsiäinen! Saadakseen muuta ajateltavaa Emelie päättää järjestää saarelaisille kunnon pääsiäispidot. Mutta tänä vuonna pääsiäinen tarjoaakin Emelielle täysin odottamattoman yllätyksen...

Rakkautta ja rairuohoa jatkaa *Joulu joka päivä* -romaanista tutun Emelien tarinaa Ruotsin länsirannikolla sijaitsevalla kauniilla Sardiinisaarella. Ihana feelgood-sarja kertoo ihmissuhteista, yhteisöllisyydestä ja uusista aluista – rakkautta unohtamatta!

Annika ja **Jessika Devert** ovat sisarukset Göteborgista. He ovat kirjoittaneet yhdessä useita lastenkirjoja ja debytoivat aikuisten kirjallisuuden parissa vuonna 2020 feelgood-romaanilla *Joulu joka päivä*.